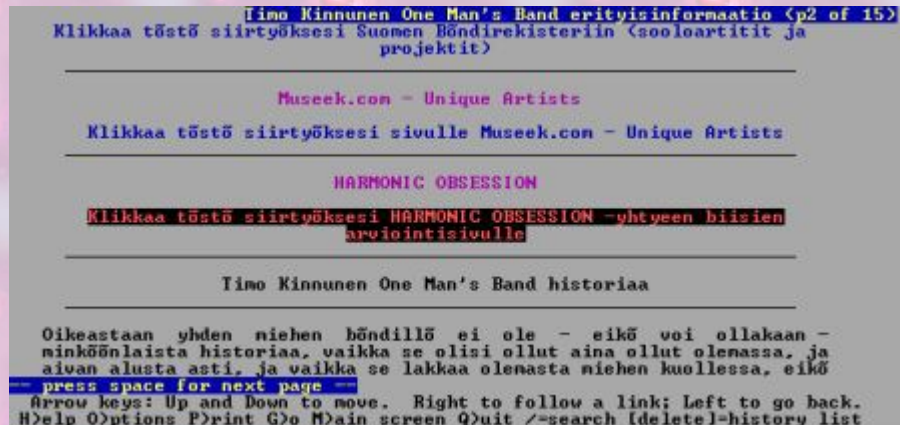

Timo Kinnunen
Särkiniementie 16 A 41
70700 Kuopio
Finland

Timo Kinnunen erityisinformaatio - Timo Kinnunen Special Information

On the 22th May in 2025

Pienenä kaskuna esitän yllä leikekuvan tästä sivusta niinkuin sen näkee maanmainio LYNX -selain. Sivun sijainti aikanaan Unique Artist -ylläpitäjäsivustolla.

Pieneksi johdannoksi

On sitä käyty oikein festivaaleillakin Porissa, kun siellä oli meneillään oikeat jatsijuhlat. Otin sieltä ylläolevan valokuvan. En minä sinne jatsia mennyt kuuntelemaan, mutta sattuipa sitäkin olemaan tuolloin

tarjolla. Jatsin rumputusta ei juurikaan kadulla kuulunut, mutta sitävastoin siellä oli runsaasti myyntikojuja, joissa myytiin kaikenlaista jatsikrääsää, kuten jatsipaitoja, jatsihuuliharppuja, jatsi-irtotukkia, jazz-tyttöjä, jatsikontrabassoja, jatsiolkaimia, jatsipussihousuja - ja erilaisia jatsikilluttimia. Jatsia esitettiin nähtävästi muualla, ja sinne jonnekin en tohtinut kuitenkaan mennä rymyämään, vaikka olenkin Tukulman Jazzklubilla kerran käynyt. Eikä jatsimusiikki nyt niin kovin paljoa meikäläistä kiinnostakaan. On se vaan sellaista *jatsin rumputusta*! Mutta mitä yhden miehen bändiin tulee, ei sillä ole - eikä voi ollakaan - minkäänlaista historiaa, vaikka se olisi ollut olemassa ihan aivan alusta asti, koska kyse on solipsistisesta olemassaolosta - se lakkaa olemasta tasan täsmälleen miehen kuollessa. Tällainen bändi ei palaa koskaan enää takaisin kun sen ainut jäsen on kuollut, ja monasti käy niinkin, ettei se koskaan edes tule julkisuuteen. Bändillä on kuitenkin, ajallisuudestaan johtuen, jonkinlaista *finiittistä* luonnetta, mutta koska se on uniikki, ja ainutkertainen ilmiönsä, niin se on, ja jää, omaan, *solipsistiseen* universumiinsa, soittaen siellä, **Janatuisen** tapaan, ikuisuudesta ikuisuuteen, omaa sävelmäänsä. Yhden miehen bändi on perin *ahistoriallinen* syvimmältä luonteeltaan, ja jää lopulliselta luonteeltaan suurelle yleisölle tuntemattomaksi. Mediakaan ei hyödy paljoakaan yhdenmiehenbändeistä, sillä eipä näissä ole paljoa kerrottavaa. Nysse meni, sinne, ja nysse meni tänne. Nysse jo masentu, ja nysse taas veti ittesä leukakeinuun! Eihän tuota jaksa *erkkikään*! Vaikka toisaalta: Suomessa on perustettu tuhansittain monimiehisiiä bändejä, jotka ovat jääneet treenikellareihinsa homehtumaan, ja on itseasiassa täysin samantekevää, vaikkei niitä olisi koskaan ollut olemassakaan.

Lappeenrannan tienoot

Olen oleskellut monissa eri paikoissa, ja alussa lähinnä Imatra-Joutseno-Lappeenranta -akselilla. En saanut juurikaan vaikutteita niin sanotusta 60-luvun musiikista, ja sitä seuranneista virtauksista vieläkin vähemmän. **The Beatles** tosin tuli huomatuksi, mutta en minä heistä järkeäni menettänyt, tai kokenut valtavia sielunjäristyksiä. Kun katsoin tässä taannoin *The Doors* -elokuvan, kokemus oli lähinnä vaivaanhtuneen huvittunut: siinä mies joi aivojansa vähitellen viemäriin, ja musiikkikin oli lähinnä monotonista örinää – anteeksi nyt vain kaikille tasapuolisesti. Serkkupoikani soitti aikanaan soolokitaraa kyläbändissä **Moving Birds**, mutta kuka sitä enää muistaa, vaikka yhtye soitti usein paikallisessa *Karhulinnassa*, joka taas sijaitsee liki Rasalan kylää. Etsin pitkään Karhulinnan valokuvaa netistä, kunnes älysin, että kyseessä on entinen Karhusjärven seurojentalo, ja kun sitten löysin vielä tiedon, että siellä toimii joku leipomoalan yrittäjä, löytyi kuvakin Karhulinnasta - tosin sen nykyisessä asussa, mutta löytyipä nyt kuitenkin. Silloin kun minä kävin talossa, siellä järjestettiin tansseja, ja taloa ympäröivät jyhkeät kuuset, ja oli siellä buffettikin. Se oli sellainen tyypillinen seurojentalo, jollaisia on rakennettu pitkin armasta suomenniemeä pilvin pimein. Karu ja liikuttava.

Moving Birds -yhtye soitti Karhulinnassa senaikuisia rautalankabiisejä, kuten *Oi Emmaa, oi Emmaa, sää puujalkatammaa, sä pierit ja potkit, ja ohjakset sotkit!*

Valitettavasti yhtyeellä ei ollut minkäänlaista tallennettua omaa tuotantoa, tai omia sävellyksiä, ja se omintakeinen *soundikin* jäi heiltäkin puuttumaan. Ylläolevassa kuvassa näet yhtyeen ”soolokitaristin” kuvan, jossa tämä hakkaa halkoja. Kaveri nikkaroi itse sähkökitaransa, ja asensi siihen mm. ”tremolon”, jota tarvitiin rautalankamusiikissa. Keikan jälkeen osa bändin pojista siirtyi jatkoille erääseen kämpppään, jonka sijaintia en muista, mutta olin pari kertaa mukana. Siinä sitä sitten lonotettiin viinaa, ja bändin jäsenet ryhtyivät kähmimään mukaan otettuja, yhdyntään auliita tyttöjä, ja kun viina sitten loppui, loppuivat jatkotkin. Sitä tuntee jonkinlaista myötähäpeää kun kuulee tällaisia bändejä, tai ajattelee heidän askeettisia jatkojaan. Näiden kohdalla historia jää tavallaan täyttymättä, vaikka historiallisella tapauksella onkin nimi – *datum*. Mutta mitä yhdenmiehenbändeihin tulee, tuo yksi mies ei voi soittaa koskaan yhtään sen paremmin kuin tuo yksi mies parhaimmillaan ollen voisi soittaa, mutta sensijaan oikeissa, historiallisissa, monenmiehenbändeissä voidaan aina tarvittaessa palkata remmiin joku parempi soittaja, tai uusia kaikki bändin jäsenet aina tietyin aikavälein, ja säilyttää silti bändin nimi eräänlaisena valmistemerkkinä. Näistä on paljonkin erilaisia esimerkkejä, kuten tiedämme - vai tiedämmeköhän sittenkään? *Timo Kinnunen* ilmiössä on tavallaan kyse oli myös ”Saimaa-ilmiöstä”, koska asuin aikanaan tuon laajan järviolueen etelälaidalla, ja jokainen tapahtumahan on sinällään ilmiö - eli englanniksi *phenomen|-a|-non*.

Parhaat omat biisini ikinä tein opiskellessani Lauritsalan iltalukiossa, jonka kuvan näet tuossa yllä. Ensimmäisellä luokalla mukana oli pari tyyppiä siitä samasta, joutsenolaisesta rokkibändistä, joka kävi soittamassa myös Joutsenon opistolla, mutta he karsiutuivat kyydistä viimeistään kevääseen mennessä. Tuli näet väsy ja nälkä – kesken koulun. Tuonakuisia biisejäni ovat mm. *Sammunut on valo auringon*, ja *Nuorena kuljin outoja polkuja* - sekä *Paha isä*. Olin hankkinut kasettinauhurin, jollaisia alkoi olla kaupoissakin myytävänä, ja sillä sitten nauhoittelin kaikenlaista, mutta nykypäiviin saakka nauhoitteista ei ole säilynyt kuin pieni osa - mikä voi useimpien teidän mielestänne olla vain hyvä asia. Varsinaisia maksullisia live-esiintymisiä minulla ei noihin aikoihin ollut, koska koulu vei kaiken vapaa-ajakin, koska illat kuluivat siellä, ja päivälläkään ei päässyt mihinkään kun täytyi hoitaa toukkaa. Oli päivisin koti-isänä (niinkuin sitä nykyään sanotaan), ja iltaisin opiskelijana. Kerrotaan, että olisin ollut niin sanotusti *hyvä isä*, mutta se nyt voi olla vaan tuollaista puhetta vaan.

On minulla oikein luokkakuvakin todisteeksi oppilaana olostani Lauritsalan iltalukiossa. Minä olen tuo oikeanpuolimmais in skinipää, ja siinäkin suhteessa roimasti edellä aikaani - **KUKAAN JÄRKEVÄ IHMINEN** ei siihen aikaan leikannut vapaaehtoisesti tukkaansa millin sängelle. Puhuivat kuulemma kaupungilla saakka siitä kuinka Lauritsalassa joku nuorimies oli ajanut päänsä puliksi. Noihin aikoihin ei vielä ollut *skinejä*.

Mikkelin tienoot

En etene tässä jutussani minkäänlaisessa kronologisessa järjestyksessä, mutta järjestys se on se epäjärjestyskin. Valmistuttuani yhteiskuntatieteiden kandidaatiksi muutin Mikkelisiin, jossa minnut valittiin sosiaalitarikkaajan virkaan sosiaalivirastoon. Mikkelissä viettämäni aika kului hauskaasti juopotellen, ja kävin usein *Päämaja* -pubissa biljardin peluussa, ja siinä sivussa oluella. Alkuperäisen pubin näet ylläolevaan kuvaan ympätyssä pienemmässä kuvassa, ja kuvassa oleva punainen nuoli osoittaa pubin sijaintia. Aina kun tuossa kyseisessä pubissa kävi, tuli tutustuttua asiakkaiden elämään, ja näin heitä usein muissakin kapakoissa joissa satuin käymään, kuten *Karvahatussa*. Mutta kuvan *Päämaja* pubissa olen nähnyt **M.A. Nummisen** ja **Mikko Alatalon** esittämässä laulujaan. **Alatalo** oli senkokoinen artisti, että kun minä istuin biljardipöydän viereisellä jakkaralla, olivat sen silmät samalla tasalla kuin minullakin, vaikka se seiso. **Numminen** taas *inusi* päästä oluelle konserttinsa päätteeksi, kun ihmiset vaativat *encoreja*. Kerran esiintyjänä oli **Maarit**, ja kerran taas **Piirpauke**, ja niin edelleen ja edelleen. Se, että näitä taiteilijoita ylipäätään kävi Mikkelissä soittamassa, oli *Mikkelin elävän musiikin yhdistyksen* (MELMU) ansiota.

Lähellä pubia sijaitsi **Vahvaselän** musiikkiliike (Vahvajukan radio), josta tuli ostettua lähinnä musiikintoistolaitteita ja kantrimusiikkia, kuten **Emmylou Harrisin** levyjä, ja sitä aitoa, lannanhajuista kantria. Kuvassa seistä hojottaa ise **Vahvajukka**. Jos nyt olisi pakko mainita yksi musiikkibiisi, joka kuvastaisi parhaiten Mikkelissä viettämään sumeaa ajanjaksoa, olisi se ehdottomasti **Seitsemän Seinähullun Veljesten** esittämä *Heipä hei*. Paljon on kuitenkin kadonnut vuosien varrella. Poissa on esimerkiksi Helsingistä pakkosiirretty **Helprintin** katkera porukka, joka muisteli rakasta stadiaan, ja sitä, miten mukavaa siellä olikaan. Poissa ovat pankkien pikkupomot, jotka esittivät olevansa jotakin elämää suurempaa. Muistan kuinka eräs Osuuspankin pomo hinautui pöytääni, ja illan kuluessa alkoi pyydellä minua pankkiin töihin, ja asia alkoi tuntua melkein varmalta – hausassa seurassa. Menin pankkiin seuraavana päivänä tapaamaan miestä, ja minut ohjattiin pankin alakertaan, ja siellä sijaitsevaan perimmäiseen komeroon, josta mies sitten löytyi. Se ryki ja köhi vaivautuneena, ja sopersi jotakin käsittämätöntä, ja ymmärsin, ettei minusta tainnut tulla ainakaan pankkimiestä. Toinen mieleeni muistuva juttu olkoon se, kun tapasin mainitussa pubissa miehen, joka oli kotoisin Joutsenosta, ja joka oli pankkimiesten kanssa istumassa iltaa. Puhua pajattelin miehen kanssa karjalan murretta, ja olin vilittömästi ilahtunut, kun olin tavannu melkein heimoveljen. Kun näin seuraavan kerran tätä miestä, hän nauroi ilkeää naurua, ja sanoi: *Taasko se mie-mie-mies siinä piipertää – puhupas taas sitä mie-mie-murrettasi, että saadaan taas kerran nauraa!* Sen koommin en ole hakenut mikäänlaisten heimoveljen seuraa, sillä ainakin kapakoissa vannottu heimoveljeys päättyy lähimmälle ulko-ovelle, tai siihen, että kääntää katseensa toiseen suuntaan. Nyt kyseistä pubia ei siis enää ole. Poissa ovat teknisen opiston miehekkäät pikkupimut, jotka pelasivat biljardia. Poissa oli se epämääräinen, melmun liepeillä pyörinyt joukkio, joka ymmärsi musiikista lähes kaiken. Mutta tärkeintä on se, että minulla oli joitakin lähikokemuksia musiikillisista esityksistä, mutta vähäisiä ne ovat silakat joulukaloiksi.

Imatran tienoot

Nykyisestä Imatran kävelykatukeskustasta puuttuu monia, tuttuja maamerkkejä, kuten kuvan keskiviivan tuntumassa näkyvä vanha, kolmionmuotoisena näkyvä Imatran tori, ja sen alalaidassa Imatran Kinon suorakaiteen muotoinen rakennus. Linja-autoaseman pieni baarirakennus on torin toisella laidalla. Kuvassa torista alaspäin siirryttäessä näkyy väärätalo (tavallaan takapuolelta nähtynä), ja siitä vasemmalle, tien toisella puolella on Buttenhoffin ja Enson kengän talo, sekä siitä vielä vasemmalle Skutnabbin kauppa, jonka lähiympäristö tunnettiin nimellä *Napin kulma*. Äärimmäisenä vasemmalla. Keskiviivan tuntumassa näkyy liikenneympyrä, ja sen vieressä kioski ja Rauhan linkkipysäkki. Valtsu näkyy kuvassa ylhäällä vasemmalla. Imatran Huvikeskus ei ihan sattunut tähän kuvaan, mutta se oli kuvan oikeassa ylälaidassa sijainneen metsikön oikealla puolella. Voinette kuvasta havaita, että ennenvanhaan ihmiset pysäköivät autonsa katujen varsille vapaamuotoisiin ryhmiin. Meille koululaisille Imatra muodostui oikeastaan joukosta baareja, joissa joissakin saattoi istua, jos osti jotakin, mutta oli mukana sellaisiakin, joista tahdottiin ajaa pois. Peleinä baareissa oli tarjolla lähinnä pajatsoja, jotka alkuun olivat kahdenkymmenen pennin pelejä, ja muuttuivat vähitellen markan pajatsoiksi, mikä ilmensi jatkuvaa inflaatiota. Vääräntalon ja torin välissä sijaitsi *pikkuhumppari*, eli telta jossa oli onnenpyörä, ja senaikuisia pelejä. Kuvassa näkyvää aluetta sanottiin *Imatran kulmiksi*, jossa kiersi iltaisin nuorisojoukko, jossa pojat koettivat iskeä tyttöjä. Minä en osallistunut moiseen, sillä Rauhasta oli Imatralle matkaa ainakin seitsemisen kilometriä, ja bussiyhteydet eivät oikein sopineet. Talvisin sinne olisi voinut päästä pyörällä, mutta minulla oli tuo *kotikuri* senverran kova, että matka olisi tyssännyt siihen. Toisaalta: en tiedä kenekään muunkaan Rauhasta käyneen kiertämässä kulmia, ja maatilalta siellä ei käynyt varmasti kukaan. Sitävastoin Korvenkylässä asunut, ja jo edesmennyt **Well From Texas** kertoi käyneensä siellä kiertämässä, ja kun kysyin, oliko *NAISTEN* iskeminen kulmilla ylipäätään mahdollista, se sanoi totisena: *kuule, katuammunta on VAIKEAA!* Se käytti muutoinkin mielellään sanoja *polttaa* ja *ampua*, ja toi kerran kouluunkin F.N. -pistoolin, ja tanssitti sillä uhaten minua, niinkuin ihmisiä tanssitettiin lännenelokuviissa. En kokenut asian tiimoilta minkäänlaista häpeää, sillä on aina parempi olla tanssitaitoinen kuin polvi

paskana. Erilaisten, omatekoisten aseiden omistaminen ei ollut noihin aikoihin kovinkaan epätavallista, ja minullakin oli jossakin vaiheessa starttipistoolista poraamalla muunnettu ase, jota kokeilimme mainitun *teksasinmiehen* kanssa sitomalla pyssyn narulla tiukasti puuhun, ja vetämällä sitten liipasimeen kiinnitetystä narusta muutaman metrin päästä. Pyssy ei kestänyt laukausta, vaan hajosi totaalisesti. Ilman tätä koetta olisin kenties yksikätinen mies. Elimme vaarallisia, sodanjälkeisiä aikoja! Mutta tällaiselta siis Imatran keskusta näytti siis minun oppikouluaikoinani.

Koko Imatran keskusta-alue on myllätty niin, että edellisessä mustavalkokuvassa näkyvää torin paikkaa sieltä tuskin löytäisikään. Ylläolevan, uudemman kuvan katselusijainti on pisteessä, josta melkein näkyisi entinen Imatran Huvikeskus, jos se olisi vielä olemassa, ja josta näkyisi myös entinen tori. Nykyisin torin nimenä on Koskentori, ja koko entinen keskusta-alue on kävelykatualuetta, joten *Google Street* -kuvausauto ei ole päässyt nykyistäkään toria tämän lähemmäs. Kuvassa vasemmalla näkyy **Uutisvuoksen** talo. Ennenvanhaan Imatran valtaalehtenä oli **Ylä-Vuoksi**, eli *Vipunen*. Fyysiseltä kooltaan se vastasi nykyisiä, yleisesti kunnissa ilmestyviä paikallislehtiä.

Olen kuullut sanottavan, että se sijaitsi nykyisen **Teatteri Imatran** talon paikalla, mutta en voi mitenkään

saada tälle väitteelleni vahvistusta. Joka tapauksessa kuvassa näkyy kyseinen teatteritalo, jota ei siis ollut vielä olemassa minun oppikouluaikoihini. **Imatran Teatteri** sijaitsi jossakin muualla, ja olen myös kuullut, ettei sillä ollut oikeastaan omia tiloja, ja että se olisi käyttänyt ainakin osin Imatran Kinon tiloja. Mene ja tiedä. Imatra on aina ollut vasemmistovetoinen paikka, ja demarit ovat sotkeutuneet lähes joka asiaan, myös teatterielämään. Sitä on pompoteltu milloin mihinkin, ja ylipäättään elääkseen sen on ollut pakko panostaa musikaaleihin. Moni teatterin työntekijöistä on lähtenyt muualle, koska eivät ole pitäneet demareiden touhuista. Imatralla elää vieläkin tunnettu sanonta, että anna demareille kuvaputkitechdas, niin se on pian kanttuvei, niinkuin kaikki muukin.

Juuri *Imatran huvikeskuksessa* olen nänyt nuoremman **Kari Kuuvan** laulamassa tangopelargooniaansa, ja ruotsalaisen **Lenny And The Lee Kings** -bändin pyytämässä musiikin lopettamista. Muistan kun olin kerran siellä tansseissa, ja jouduin erään mustilaistytön seuraan, ja pääsin saatille. Eräs rekkamies näki meidät vaeltamassa tiellä, ja pysäytti autonsa, ja sanoi mustilaistytölle: *Jätä kuule tuo nulikka, ja tule tänne, niin näet miten miehet homman hoitavat!* Ei se tyttö mennyt rekkamiehen pakeille, ja tämä sylkäisi, ja jatkoi matkaansa. Kun sitten tultiin mustilaistytön kotiin, tämä livahti sisään, ja siihen minä jäin, keskellä yötä, ihmettelemään, että oli vielä pitkä matka kotiin. Mitä taas tuonajan tanssilavoihin tulee, niissä kävi pääasiassa nuorta väkeä. Nykyisistä lauantaitsesseista, ja vastaavista voisi päätellä, että kävijät ovat aina olleet vanhoja, mutta se nyt ei ainakaan pitänyt ennen paikkaansa. Toisaalta noihin aikoihin ei ollut vielä syntynyt minkäänlaista tähtikulttia, jossa olisi palvottu esiintyviä artisteja, ja artistit seisoskelivatkin tauoillaan yleisön joukossa, koska varsinaiset takahuoneet olivat harvassa. Esimerkiksi **Kirka** oli erityisen tunnettu siitä että hän jutteli kaikkien kanssa lavojen takana, ja morjesti näitä uudelleen tavattaessa. Imatran huvikeskusta ei ole enää olemassa, ja edes valokuvaa siitä en ole onnistunut hankkimaan. Tuli myös liikuttua Joutsenon puolella sen huvipaikoissa. Olen minä nähnyt ihan omin silmin **Pertti Metsärinteen** yhtyeen *Jänhiälän lavan* esiintymisnurkkauksessa laulamassa. Matkan

aikana on tullut nähtyä nuorempi **Juha Vainio** laulamassa tangoja jossakin Mikkelin lähellä sijainneessa huvipaikassa. En ole koskaan myöhemminkään kuullut ketään niin huonoa laulusolistia kun tämä **Vainio** oli, ja joka kuitenkin teki myöhemmin itsestään Suomessa melkein kuolemattoman sanoitustensa myötä. Olen nähnyt **Irwinin** laulamassa *Imatran Sokoksella*, jossa hän hoilasi, 12-kielisellä kitaralla itseään säestäen, ja pöydän päällä seistä hojottaen. Muistan katselleeni hemmoa huuli pyöreänä, ja huomioin erityisesti sen, kuinka monia, minulle ennestään tuntemattomia sointuja mies käytti yksinkertaisissakin biiseissä. Oli se vaan taitava soittaja, ja ihan täysin verrattavissa myöhempään *Isokynä Lindholmiin*.

Ylläolevassa kuvassa näet Tainionkosken vanhan läävän, jonne otettiin kaikki ne, jotka erehtyivät kävelemään vähääkään tavallista hitaampaa vauhtia ohi. Suuret ikäluokat tungeksivat kouluihin, ja kilpailu oli ankaraa. Täytyy ottaa huomioon, että kyseessä oli yksityinen oppikoulu, jonne otettiin oppilaat pääsykokeiden perusteella, ja hyvä todistus kansakoulusta oli plussaa pyyrinöissä. Suurin osa tuonajan koululaisista jäi kuitenkin käymään pari vuotta kansakoulua, ja jatkoivat korkeintaan ammattikouluun. Oppikouluihin päässeet olivat näitä parempia – niin ainakin uskottiin. Siinä kun kansakoulussa puhuttiin termeillä *alus* ja *maine*, käytettiin oppikoulussa ilmaisuja *subjekti* ja *predikaatti*. Kumpi näistä sitten on selvemmin ymmärrettävissä, jää jokaisen harkintaan. Tainionkosken oppikoulun oppilaat olivat enimmäkseen työläistäustaisia, haisevia räkänokkia, mutta oli siellä myös sellaisia rikkaiden pentuja, jotka eivät olleet muihin oppikouluihin päässeet. Kaikkihan halusivat Imatran lyseoon, jota pidettiin parhaana. Minulle se oli kaukainen kuin kuu, tai taivaan tähdet – sellaisella keskiarvolla kuin minulla oli. Hyvä kun pääsin aina hät'hätää luokaltani, ja ehtojahan minulla oli lähes aina. Kun sitten suoritin viimeiset ehdot saadakseni päästötodistuksen, sain kokeista kaseja ja sitä parempia numeroita. Ne kutsuivat minut opettajanhuoneeseen ehtolaiskuulustelujen jälkeen, ja ehdottivat minulle lukiota, joka oli juuri käynnistymässä. Ei olisi tarvittu edes lisäkokeita. Mutta minä halusin pois – pois kaikista kouluista. Mutta on taivaan tosi, että jos joku olisi tuolloin sanonut minusta, että tuo möllikän näköinen jeppe kuolee yhteiskuntatieteiden lisensiaattina, olisivat sille nauraneet varismaan aidatkin. Vanha kouluhyyskä sijaitsi suunnilleen *Ritkanrannan* tienoilla. Läheltä löytyi mm. *Ruudolf Piili & Pojat* -niminen kultaseppäliike, joka nimenä tuntui tavattoman koomiselta. Koulussa syötiin omia eväitä, jos oli. Kaikilla ei eväitä ollut, koska olivat köyhiä, tai vanhemmat muuten saamattomia. Lämmityskin tuossa hyyskässä oli talvisin senverran kehnoa, että tunneillakin piti olla päällysvaatteissa, ja jos nyt nimenomaan saniteettitiloja etsit, oli koulun vieressä *puusee*, jossa sopi toimittaa tällaisia asioita, vaikka *bidet* puuttuikin. Pitkä ulkokuusi sijaitsi kuvasta vasemmalle, ja se haisi aina vanhalle, käyneelle virtsalle. Pyrittiin siksi aina paskantamaan aamulla kotona ennen kouluun lähtöä, jottei olisi tarvinnut mennä enää koulussa siihen haisevaan huussiin – ainakaan isoa asiaa toimittamaan. Koulussa järjestettiin *konsuja*, mutta niihin aikoihin niissä pyrittiin pelkästään piirileikkejä, ja soittajista ei ollut tietoaakaan. Tuonajan kouluissa luokissa oli sisäpiiriryhmiä, jotka olivat tekemisissä vain kaltaistensa kanssa, ja ulkoryhmiin kuuluvia halveksittiin. Tytöt tupeerasivat noihin aikoihin tukkaansa ahkerasti, mutta eivät suinkaan miellyttääkseen oman luokkansa poikia. *Konsuissakaan* ne eivät suostuneet piirileikkiin kuin parin pojan kanssa, jotka kävivät

kulmilla, tai jopa Vuoksenniskan työväentalolla oikeissa tansseissa. Konsuissa minun piti hakea piirileikkiin lähinnä luokan rumimpia tyttöjä, koska kauniit eivät kanssani piirileikkiin suostuneet, ja nakkelivat niskojaan. Rumat ovat näet nöyrempiä kuin kauniit, mutta he ovat samalla paljon näitä kehittyneempiä ja älykkäämpiä, ja monasti hyviä sentapaisissakin aineissa kuten matematiikka. Kun rumat naiset vanhenevat, he eivät kärsi samalla tavoin vaikkapa tissiensä lerpsahamisesta, tai perseensä roikkumisesta kuin kauniit mannekiininaiset, joille vanheneminen on yhtä botoxintäyteistä painajaista. No, myöhemmin kylläkin meikäläiselläkin tuo *suksee* kauniidenkin tyttöjen kohdalla parani oleellisesti, ja jopa hekin alkoivat taipua, niin sanoakseni, minunkin vaatimattomalle divaanilleni, johon oli levittänyt peitteeksi saksalaisen, karkeatekoisen *matrassin*, niinkuin teki aikaanaan Suomeen opintomatkalle saapunut arkkitehtiylioppilas **Elmau Baderman**. Kirjoitin aikanaan **Elmaun** toilausista lyhyitä kertomuksia, kuten: *Kun Elmau Baderman saapui ensimmäistä kertaa Suomeen, hän ei osannut muta kuin sanat nukkua ja lato – tai: **Elmau Baderman** makasi alasti matrassillaan, ja imi kiihkeästi savukettaan – tuijottaen keskittyneesti katossa olevaa ruskeaa läikkää*. Henkevää, eikö totta! No, tuo Tainionkoski oli seutukuntana ennenvanhaan varsinainen vasemmiston linnake, sillä useimmat kävivät yössä läheisissä tehtaissa, jotka haisivat kuin nimismies. Paperitehtaan lemu on aivan kauheaa, ja asiaa eivät ymmärrä ne, jotka eivät ole tehtaan vieressä koskaan asuneet. Kaikki aikuiset tainionkoskelaiset haisivat lisäksi hielle ja vanhalle viinalle, ja kulkivat pinttyneissä työläiskuteissa. Herroja ei juurikaan katukuvassa näkynyt, ja siksi heistä ei mitään tiedettykään. Kenties heidän otaksuttiin olevan lähinnä knallipäisiä keikareita, vähän **Bat Mastersonin** tapaisia ukkeleita, jotka haisivat vienosti hajuvesille ja hiusrasvoille. Televisiossa näytetyistä suomalaisista elokuvista saattoi ounastella millaisia epeleitä herrat voisivat olla. Muta on muitakin vastuksia voitettavana kun kilpaillaan mitä tahansa yhteiskunnan hyvyydestä. Rauhassa, jossa asuin, oli todella selvät luokkarajat. Lääkärit ja vastaavat elelivät omassa maailmassaan, ja sairaalan duunarit taas omassaan. Jotenkin sitä on tullut huomaamaan, että hyvät yhteiskunnalliset lähtökohdat tarjoavat ikäänkuin itsestään paremmat vahtipaikat yhteiskuntamme hierarkiassa, vaikka tarjolla olisi ollut etevämpi ja parempia, mutta pahaksi onnekseen köyhistä oloista vihreälle oksalle punnertavia. Rikkailla on omat hyväveliverkostonsa ja velileijonayhteisönsä, joissa kuiskatut toiveet veljelle siloittavat rikkaan pojan tietä, vaikka tämä olisi täydellinen tolvana. Näin on ollut aina, ja näin on myös aina oleva. 60 ja 70 -luvuilla rikkaat joutuivat pitämään hieman sordiinoa päällä, kun oli tuo Neuvostoliitto, ja poliittinen vasemmisto oli tiukasti vallan päällä. Tuolloin rikkauksilla ei pröystäily, ja ökyrikkaatkin ajelivat tavallisilla kansanautoilla, mutta nyt, kun oikeistolaisuus on taas valtaamassa alaa, ei öykkäroinnillä näytä olevan mitään rajaa. Pian elämme taas jonkinlaista feodaaliaikaa, jolloin vallitsee taas vahvimman ja röyhkeimmän absoluuttinen valta, ja tavallinen kansa elää totaalisisessa pankkiorjuudessa, elleivät jo eläkin. Tästä taas seuraa sitten aikaanaan jonkinsortin luokkataistelu, joka on aina katkeraa, ja vaikuttaa vuosikymmenien päähän.

Otettakoon mieluusti oppia historiasta, ja muistettakoon se kuinka Tainionkoskea ja Rauhaa lähellä olevilla Korvenkylän peltoaukeilla käytiin viime kapinan aikaan ankaria taisteluja, ja jossa punikit lopulta nujerrettiin. Ei Korvenkylässä nyt niin paljon ihmisiä oikeasti kuollut, mutta ihmissuhteet menivät kymmeniksi vuosiksi kuralle. Koko offensiivi liittyi pohjoisesta kohti etelää etenevään valkoisten rintamaan, joka täytyi turvata erityisesti Imatra, joka oli portti Viipuriin. Valkoiset eivät oikeastaan koko sodan aikana miehittäneet oikeasti Joutsenoa, vaikka saavuttivatkin yksittäisissä taisteluissa menestystä, eivätkä punaisetkaan hallinneet sitä kokonaisuudessaan täysin suvereenisti, ja oli aikoja, jolloin Joutsenossa ei ollut lainkaan punaisia joukkoja. Itse taistelut etenivät suunnilleen niin, että ensin punaiset hyökkäsivät Joutsenosta aina Korvenkylään saakka, mutta palasivat sieltä takaisin Lappeenrantaan. Sitten punaiset hyökkäsivät uudelleen Joutsenoon, ja Korvenkylään saakka, ja olisivat voineet jopa valloittaa Imatran, jos olisivat osanneet valita oikean hyökkäyssuunnan, koska siellä ei ollut tuolloin kovinkaan paljoa valkoisia joukkoja, jotka olivat tilapäisesti hieman etelämpänä. Tämä operaatio olisi onnistuessaan muuttanut sodan kulkua. Punaiset joutuivat kuitenkin vetäytymään takaisin Joutsenoon, ja tuossa vaiheessa valkoiset tulittivat Rauhasta tykeillään Jänhiälää, jossa punaisilla oli tukikohta, ja muutama tykkikin. Punaiset vetäytyivät Jänhiälästä, jolla ei kuulemma ollut *ratekista* merkitystä. Tämän jälkeen valkoiset hyökkäsivät voimalla aina Joutsenon kirkolle saakka **Sihvon** johdolla, ja tyhjensivät operaatiossaan koko Joutsenon punaisista joukoista. Punaiset vetäytyivät sekasorrossa eri puolilta sortuvaa Joutsenon rintamaa aina Lappeenrantaan saakka, ja nyt, varsinaisen taistelun voitettuaan, valkoiset alottivat siellä järjestelmälliset teloitukset, joissa huseerasi muuan **Tapanainen**, jota sittemmin epäiltiin jatkosodan loppuvaiheen joukkoteloituksista. Jatkosodan mahdollisia ruumiita etsittiin erityisesti Huhtiniemestä, muttei sieltä löydetty muita kuin venäjänvallan aikuisia hautoja. Tuntuu jotenkin

kummalliselta, että rintamakarkureita olisi massateloitettu Lappeenrannassa samalla kun venäläisten hyökkäys eteni voimalla Kannaksella. Mahdolliset teloitukset olisi pitänyt suorittaa rintamalla, jossa tieto niistä olisi levinnyt, ja niillä olisi ollut edes jotakin vaikutusta sodan lopputulokseen. Se, että teloituksista löydetään todisteita vasta vuosikymmenien kuluttua sodan loppumisesta, ei merkitse sodankulun kannalta mitään. On tosi, että rintamalta tuli joitakin karkulaisryhmiä, mutta esimerkiksi Konnunsuon vankilaan kootut erikoisjoukot pysäyttivät ja pidättivät niistä suurimman osan, ja heidät vietiin tietävästi muualle Suomeen. Yhteiskunnan muutoksiin liittyvät sodat vaativat aina ne raskaimmat uhrin. Imatran ja Lappeenrannan miehityksen jälkeen valkoiset kykenivät täydellisesti estämään Lahden kautta koti itää pyrkivää pakolaisvirran pääsyn tätä kautta Viipuriin, tai Venäjälle. Tosin tuo itäänpäin vyöryvä pakolaisvirta pysäytettiin jo Lahteen, ja inhaan itään pääsivät vain jotkut punaiset johtohenkilöt, kuten näissä tällaisissa operaatioissa tapaa aina käydä. Tavallinen rahvas joutui vankileireille, ja sielläkin nälkä ja sairaudet vaativat ne suurimmat uhrin. Mikä tahansa sisällissota on typerä ja tarpeeton historian jakso, ja sitä se on erityisesti Suomen tapauksessa, jossa yhteiskunta olisi muutoinkin muuttunut sellaiseksi mitä sodalla tavoiteltiin. Esimerkiksi torpparit olisivat vapautuneet isännistään, ja työkalait olisivat astuneet voimaan. Olen tehnyt Tainionkosken punikeista laulun, joka on oikeastaan *koveri*, ja joka **Sousa** on säveltänyt alunperin Pelastusarmeijalle. Aikanaan joku tuntematon sävelsi taistelubiisin *Punakaartin lähtö Tainionkoskelta*, jota en ole koskaan itse kuullut, tai nähnyt edes nuotteja, mutta joka kuulemma löytyy kokoomalevyiltä *Ruoskitun Sävel*. Biisin alkuperäinen nimi on *Red guards depature from Tainionkoski*. Tuli kuitenkin mieleeni, että voisi hyvinkin olla olemassa myös tätä täydentävä taistelulaulu, jossa kuvattaisiin punikkien *tuloa* Tainionkoskelle, ja teinkin sellaisen itse tuotapikaa, tosin **Sousan** innoittamana. Jos voi lähteä jostakin, täytyy myös olla tullut sinne jossakin vaiheessa. Muistakaamme myös se, että Ritikanranta oli aikaaan nimenomaan työläisten asuttama kaupunginosa. Mutta mitä taas kapinaan, ja sen seuraamuksiin tulee, voidaan aina kysyä, voittivatko valkoiset todellakin? Eivät, sillä ainakin Korvenkylässä kapinaa seurannut ajanjakso oli katkera, koska melkein jota talosta löytyi sekä punaisten – että valkoisten puolella taistelleita, ja kätkeyty viha oli vuosikausien ajan erittäin syvä. On erittäin kuvaavaa, että nyttemmin se vanha tie, jonka varrella työväentalo sijaitsee vieläkin, on nimetty Työväentieksi. Kiusaa se on näet pienikin kiusa, ja lipposlainen kaunahan on aina sijansa saanut.

Tainionkosken vanhan läävän tilalle rakennettiin minun vielä koulua käydessäni uusi koulu, joka sijaitsee vanhan koulun läheisyydessä. Tiedettiin luokkamme tyttöjen käyvän ihan oikeissa tansseissa esimerkiksi Vuoksenniskan työväentalolla, ja tapailevan aikuisia miehiä - mutta miksi me, ah niin auliit miehenalut, emme heille kelvanneet? Perkeleen typerät donnat! Minä olen kuulunut aina marginaaliryhmiin, ja siksi erityisesti kouluaikoina kauniit luokkamme pimut jäivät minun kohdallani lähinnä märiksi päiväuniksi. Vaikka koulu oli uusi, ei kaikilla oppilailla ollut eväitä mukanaan. Muistan kun vielä uuteen kouluun muuton jälkeenkin kun eräs oppilas katseli nälkäisenä ja suu kuolaa valuen erään toisen oppilaan

leivänsyöntiä, ja sanoi sitten rennosti ja mahdollisimman huolettomasti: kuule, heitä yks leipä! Minulla oli aina mukana pieni maitopullo täynnä luomumaitoa ja pari leivänpalaa kotona leivotusta leivästä. Kun koulun ruokalasta alkoi saada tuokaa, jäivät eväät kuin itsestään pois kuvioista. Minä olin koko ajan ruuan puolesta hyväosainen, ja en kärsinyt edes pula-ajasta, sillä meillä maatilalla asuneilla oli aina leipää ja maitoa pöydässä, eikä minkäänlaisilla elintarvikekorteilla tarvinnut pelata. Karvahattumusiikillinen heräämiseni liittyy tähän uuteen koulurakennukseen, joka näyttää vieläkin ihan uudelta, ja uusihan se olikin. Itse kouluajasta en muista kummasakaan hyyskässä paljoakaan, ja mitään yhteyksiä en ole pitänyt senaikuisiin kansalaisiin – mitäs sitä nyt kiusaajiinsa! Sen vain tiedän, että pari vuotta lähtöni jälkeen kouluun tuli oppilasdemokratia, ja rehtori harmaantui ja lalleröityi muutamassa vuodessa. Olen kuullut, että nykyään se viettää aikaansa imatralaisten metsäsissien porukoissa, joten kello on tehnyt kierroksensa hänenkin kohdallaan. Tainionkoskelta en saanut minkäänlaisia virikkeitä musiikkiini, koska siihen liittyi koko ajan tietty typerä, rahvaanomaisuuden ilmapiiri, joka ei antanut mitään arvoa korkeammille henkisille pyrinnoille. Kun kerroin siellä hiovani peliä peiliteleskooppiin, ne huusivat räkä roiskuen: Höö, vain mopossa on teleskooppi! No, minun teleskooppini ei koskaan valmistunut, mutta eivät useimmat noista silloisista oppilaistakaan valmistuneet yhtään mihinkään. Juoppous ja rikollisuus eivät näet edellytä minkäänlaisia tutkintoja tai opintoja. Minun yhdenmiehebändini syntyi niin, että olin kerran oppikouluni bileissä, eli konsuissa, jossa oli soittamassa senaikuinen, paikallinen nuorisobändi. Ne lainasivat minulle sähkökitaraa, ja niinpä sitten soittaa pämäytin tuolloin suosittu biisiin Tatuoitu nainen. Olen myöhemmin tehnyt tähän traditionaaliseen biisiin uudet sanat, jotka tavallaan myötäilevät äänneasultaan **Pertsä Reposen** biisiin aikanaan tekemiä lyriikoita.

Paikalla oli sattumoisin joku Ylä-Vuoksen lehtikuvaaja, joka tallensi esityksen. Onneksi rehtori oli juuri silloin kansliassaan tupakalla, joten keskeytystä esitykselleni ei (muistaakseni) tullut. Tosin toisenlasiatkin tietoa olen asiasta kuullut. Monta viikkoa tämän jälkeen ne hokivat koulun pihalla, että minusta tulisi jotakin – mutta mitä, sitä kukaan ei osannut sanoa. Olihan noihin aikoihin julkisuudessa esillä monia nuoria artisteja, ja monet heistäkin olivat varmaankin samantapaisista kouluista lähtöisin kuten minä. Minä en kuitenkaan tuntenut noihin aikoihin muita musiikinharrastajia, joten yhtyeen perustaminen ei tullut edes mieleenikään. Myöskään soittotaitoni ei ollut tuolloin kovinkaan kummoinen – mitä nyt pari kolmen soinnun kappaletta osasin tavoitella. Ymmärrän silti hyvin sitä, miksi laulajat ja

bändit jaksavat kiertää pitkin rupista Suomea vuosikausia, sillä esiintyminen antaa onnistuessaan valtavat kicksit. Täytyy ottaa vielä sekin huomioon, että kuvan alalaidassa tungeksivat nuoret koululaiset olivat minun luokkatovereitani, ja silti ne huusivat kuin siat teurastamon esikarsinassa.

Joutsenon tienoot

Varsinaisesti musiikkini idut syntyivät vasta kun menin Joutsenon kansankorkeakouluun vuodeksi, jota hieman aikaisemmin oli käynyt myös **Matti Koponen** (joka oli se myöhempien pyhien aikojen flyygelimies). Lienekö asunut tuossa ylläolevassa kuvassa näkyvässä, puurakenteisessa hyyskässä, joka toimi poikien oppilasasuntolana. Rakennuksen alakerrassa sijaisi opiston keittiö ja ruokala, jossa oli televisio, josta ne katsoivat Tom Jones Showta. Mitään b-rapun poikia tai setajonestyttöjä ne eivät kuitenkaan olleet, vaan ihan tavallisia maalaistalojen tyttöjä ja poikia. Eräskin söötti tyttö esitteli heti ensikättelyssä olevansa Miss Puumala, mitä se nyt sitten olikaan. Joku maitotyttö nyt kuitenkin. Eräs toinenkin tyttö pyrki läheisempiin kanssakäymisiin, mutta sen hengitys haisi kyllä niin pahalle, että tietty välimatka siihen oli pakko säilyttää. Romanssia ei syntynyt. Olihan siellä toki ihan oikeita rakkaussuhteitakin, kuten lyhyt kontaktini erääseen tummatukkaiseen imatralaistyttöön, joka sai potkut, ja tuomittiin laitoksen kansantuomioistuimessa. Minäkin sotkeuduin siellä melkein kaikkeen kiellettyyn, mutta en saanut potkuja, koska olin etevä – melkein priimus lajissani. Oli minulla siellä muitakin naissuhteita, mutta ei niistä sen enempää tällä erää. Tuskin koskaan. Ei teidän ihan kaikkea tarvitse tietää. Poikien kämpät sijaitsivat kuvan rakennuksen yläkerrassa, ja tytöt asuivat päärakennuksessa, tarkoin vartioituina. Muistan, että kerran kävimme siellä joukolla keskellä yötä, ikkunasta kapuamalla, mutta siihenkään ei ollut useimmilla pojilla oikeastaan tarvetta, koska aika monet seurustelivat vaikutuisesti jokun opistotyttöjen kanssa, ja siksi ei ollut tarpeen kiivetä sinne keskellä yötä. Asuntolasta vasemmalle mäenrinteessä sijaitsi opiston perunakellari, johon perunat saatiin omalta – tai kenties vuokratulta pellolta. Syksyllä opistossa järjestettiin jonkinlainen perunnannostopäivä, johon oppilaskin osallistuivat. Niitä pottuja sitten syötiin talvella. Jos laskeuduttiin asuntolan takana olevaa rinnettä alas, löytyi sieltä matalarakenteinen opiston sienimö, jota joku ulkomaalainen hoiteli. Sitten lannoitteena käytetty hevoselanta alkoi olla vaikeasti saatavissa kun Lappenrannan rakuunat luopuivat hevosistaan, ja niin sienimökin lopetti toimintansa. Joutsenon opiston päärakennus (ei siis tämä kuvan asuntola) tunnettiin aikoinaan Pöyhien hovina, ja sen on vuodelta 1922, suunnittelijanaan **Uno Ullberg**. Samainen miekkonen

on myös aikanaan entisöinyt kuuluisan Pyöreän Tornin Viipurissa, ja suunnitellut siellä paljon muutakin rakennustaiteellista kamaa, kuten mm. Hotelli Viipurin, ja useita rakennuksia Helsingissä. Simpeleelle samainen **Uno Ullberg** laati tehdasyhdyskunnan asemakaavan, ja Imatralle hän on suunnitellut myös Harakanhovin, Työväenopiston toimitalon, ja Siitolan Kartanon - eli ei mikään turha poika ollenkaan, tai vähintäänki paikallinen pikkomonadi. **Matti Koposesta** kertoisin vielä senverran, että opettajat muistivat aina korostaa kuinka KILTTI tuo **Matti** oli kun vielä opiskeli. Ellen nyt aivan väärin muista niin jotakin Kierkegårdia koskevaa se oli tehnyt tutkielmakseen, mutta en olisi tuolloin siitä mitään ymmärtänyt vaikka olisi saanut sen luettavakseni. Joutsenon opisto oli sisäoppilaitos, hyvine ja huonoine puolineen - eli internaatti. Koska muualla maailmassa jylläsi niinä aikoina taistolainen kumouskaarti, päätimme mekin kantaa kortemme kekoon. Kopinsalmen murhamiehen kanssa toteutimme itseämme, ja huusimme iltaisin avoimesta asuntolan ikkunasta kylmään ja pimeään syysiltaan: Eläköön voittamaton puna-armeija, ja sen urhoolliset sotilaat! Myöhemmin kööriin liittyi muitakin, ja komeaahan se oli - kuulaassa syysillassa, vaikka kukaan huutajista ei ollutkaan taistolainen, mutta mistäpä nuo lähinaapuruston asukkaat sen olisivat tienneet. Siellä soiteltiin paljon lähinnä akustista ja taatusti omatekoista kitaramusiikkia. Eräs lauluista, olkoon tässä nyt vaikkapa nimeltään Napamatkat, kuului vakituiseen repertoariin, ja se perustuu siihen oikeaan kansanmusiikkiin, jota kansa todellisuudessa laulaa. Tein noihin aikoihin muutamia sanoituksiakin, kuten muunnelman traditionaalisesta Day-O biisistä (eli tuo **Harry Belafonten** tulkitsema Banana Boat Song). Laulussa ei ole juurikaan mitään sanomaa, koska siinä hoetaan vain: kännissä kontalleen, ja bacardia naamaan, ja sitä rataa. Soittelin tuossa internaatissa paljon myös erään **Ossin** keralla, joka osasi soittaa biisien melodiat, ja minä puolestani tiesin soinnut; hänen kanssaan myös soitimme erään kappaleen televisiossa, kun nuo televisioihmiset tekivät internaatin oletetusta oppilasdemokratiasta juttua. Olettaisin, että nämä eivät kuitenkaan ole säilyttäneet tällaisia maakuntakierrosten nauhoja, joten mennyttä mikä mennyttä. Muistan, että huoneessa oli tosi kuuma, kun lamput paloivat monta tuntia, ja piti odottaa oikeaa hetkeä soittamiseen. Siinä sitten hikoiltiin kuin siat - mutta saatiin esiintyä. Muistaakseni minusta näkyivät tuossa televisio-ohjelmassa pelkästään kengät, mutta julkisuutta se on pienikin julkisuus. Toisen kerran esiinnyttiin sitten poliittisessa tilaisuudessa, jossa **Johannes Virolainen** maksoi omasta pussistaan kuusikymppiä palkkaa, ja oltiinhan taas saatu esiintyä. Siellä sai siis monenlaistakin esiintymiskokemusta, kun olin oikein näytelmässäkin (Miss' on mun iso pörrönen nalle), jossa esitin tietysti sitä vanhoillista ja jämähtänyttä isää, ja koska alkuperäismusiikki oli hieman vaikeaa, sävelsin näytelmään oman musiikin, ja piirsin poliitikoista kasvokuvia, joita sitten näyteltiin jossakin vaiheessa yleisölle. Ainut ulkopuolinen keikka oli muistaakseni Kouvolassa. Olen tehnyt tuon ajan luokkakuvasta animaationkin:

Millaista siellä opistossa sitten oli – ja miten siellä sai aikansa kulumaan? No, ylläolevassa kuvassa näkyy tilanne jossa olen hypnotisoinut yhden oppilaista, ja pyydän häneltä setelirahaa sokeripalasta. En tiedä paljonko tässä oli mukana miellyttämishalua, ja mukavaa ajanviettoa – tai sitten todellista vaikuttamista itse ihmismieleen. Olipa niin tai näin, niin jotakin pelottavaa tässä on aina mukana. Noinko helposti se sitten käy?

Opiston lähellä rannassa sijaitsee Honkalahden laivasatama, mutta hiljaiseksi näyttää käyneen tämäkin kylätie. Kun minä kävin opistoa, ei tuossa ollut minkäänlaista satamaa, tai laivalaituria, vaan pelkkää pusikkoa. Olin eräänä kesänä itsekin töissä Honkalahden sahalla käyttämässä rimoituskonetta, jolla lautataapeleiden tekoa pyrittiin automatisoimaan.

Jyväskylän tienoot

Käytyäni iltalukion Laurisalassa, joka on nykyään Lappeenrannan kaupunginosa, pyrin ja pääsin

Jyväskylän yliopistoon. Olisin päässyt suoraan Tampereella lukemaan suomalaista kirjallisuutta, mutten mennyt. Lauritsalan iltalukiossa suurin osa luokkani oppilaista kirjoitti *magnan*, tai paremman, eli eivät ne mitään toloja olleet, ja itseä paremmassa seurassa sitä oltiin. Tämä vain tiedoksi niille, jotka ovat esittäneet lausumia kyseisen koulun huonosta tasosta, sillä tietääkseni ylioppilaskirjoitukset mittaavat aika hyvin koulujen valtakunnallista tasoa. Jyväskylän pääsykokeissa sijoituin lähelle kärkeä, joten kai sekin jotakin mittaa. Lauritsalan iltalukion aikoihin en käynyt juurikaan missään konserteissa, tai tanssilavoilla. Tilanne muuttui sikäli Jyväskylään muuttamisen jälkeen, että konserttitarjonta parani selvästi, koska yliopiston pääarakennuksen juhlasalissa järjestettiin kaikenlaisia konsertteja. Hauskinta siellä näkemääni musiikillista antia edustaa **Hullujussi**, jonka näin esiintyvän mainitussa Jyväskylän yliopiston pääarakennuksen juhlasalissa. Kommariopiskelijat nyripistelivät yhtyeelle nenäänsä, koska esityksissä ei ollut jalon luokkataistelun sanomaa, ja kuten tiedämme, tulevien manifestien myötä kommareiden piti lopettaa kaikki hauska koko maailmasta. **Hullujussi** oli esityksessään niin nopea liikkeissään, että pojat näkyivät suurimman osan aikaa kahtena, kuten kuvasta näkyy, vaikken ollut ottanut edes olutta. Ylläoleva kuva ei tosin ole otettu Jyväskylän yliopiston juhlasalista, koska tuolloin ihmisillä ei ollut kännykkäkameroita, eikä liioin kännyköitäkään - mutta hällä väliä. Toimeen tultiin myös ilman nettiä, muta toisaalta kellään ei ollut nettiriippuvuuttakaan, tai tuhatta nettiystävää. Olimme näet kaikki toinen toistemme napalankoja, ja ohikulkijoidemme orpanoita. Mitä tuohon päärakennukseen tulee, varmaankin sekin pian puretaan, ja tilalle rakennetaan pytinki, josta heti näkyy mitä **Alwar Aalto** todella tarkoitti kaikilla hämärillä piirrustuksillaan. Yliopistossa oli varsinkin noihin aikoihin tärkeää tietää, mitä kukin todella sanoi, tai tarkoitti. Jos vaikka joku tavallinen ihminen sanoisi huolettomalla äänellä: *on se vuan pijellynnä ilimoja*, niin heti täytyisi jokaisen ylioppilaan selvittää, mitä tämä todella sanoi. Tarkoittikohan tämä esimerkiksi sitä, että aavistaa jonkun hivuttavan sairauden iskeneen, tai pelkääkö hän saavansa potkut työstään, tai terroristien ryöväävän kaiken huussipaperin. Todellinen tarkoitus on usein eri mitä sanotaan. Bändin asusteet ovat osapuilleen tuontapaisia kun kuvassa, joskin osalla heistä oli mahdollisesti leveäraitainen laamapaitapaita. Ja onpa tullut nähtyä sekin huvittava tapaus kun **Danny** heitteli pikkutyöille hikisiä nenäliinoja Mikkelin nuoristotalolla, ja pomppi lavalla edestakaisin kuin aropupu. Hupaisaa touhua katsella yläritsiltä käsin, jossa tuolloin seisoskelin.

Niin, ja sitten olin vielä vuosikausia teljettynä vankilamaiseen Mattilanniemi B - rakennukseen - enemmän tai vähemmän tilapäisenä tutkijana, tai assistenttina, mutta viratotyöntekijänä nyt kuitenkin enimmäkseen, ja heittopussien herttuana, niin sanoakseni. Ainakin sen seitsemän vuotta. Rakennus oli kolkko, ja sen yläkerrassa majailivat psykologian laitoksen kissat töpselit päässään, mutta se on kokonaan toinen juttu kuten behavioristi **Toskala** sanoisi. Noihin ankeisiin aikoihin liittyy muuan pitkä ja laiha lappalaistyttö, jolla oli vihlova, teennäinen nauru, luisevat polvet, ja kivinen sydän. Hän kyllästyi ja jätti minut - tai miten senkin nyt ottaa. Joku toinen sai kenties tulla onnettomaksi kun sai kuulla alvariinsa hänen loputonta ja vihlovaa nauruaan, ja jos tyttö on vähääkään tukevaan äitiinsä on tullut, muistuttaa hän

varmasti tänä päivänä jyrkää itäbalttinaista, jonka ilkeät siansilmät pälyilevät ilmettöminä rerpppuvien luomien alta Karvisen tapaan. Tällainen nainen olisi – jyrkine käsivarsineen - mitä sovelia in ojuriksi, joka varmaankin vetelisi hirmupalkkoja. Tottahan minä tiesin, että sutjakat nuoret naiset muuttuvat tukeviksi äideikseen, ja että he saavat väistämättä käsivarsiinsa nuo suomalaiskansalliset heltat (vapaan pudotuksen ilmalentopurjeet) - mikä tapahtuu samoihin aikoihin kun he jo muutoinkin ovat hävinneet toivottoman kilpailunsa vaakaa vastaan. Enää ei onnistu edes tissikoe, jossa laitetaan kynä tissien alle, ja kohotetaan kädet ylös, jolloin kynän pitäisi pudota, mutta kun se ei enää vanhemmalla iällä putoa. No niin. Mieshän voi hyvinkin olla täysi läski, noin ulkoisestikin, mutta se ei miestä haittaa samalla tapaa kuin alati turhamaisia naisia, jotka nyppivät jo nuoresta pitäen uutterasti nenäkarvojaan, tai taputtelevat kämmenellään leukaansa, muka estääkseen siihen vääjäämättömästi kehittyvän kaksoisleuan, tai sitten he vain ajelevat uutterasti alati tuuhenevaa karvapeitettään erilaisilla leidisheiveillä, ja kun he lopultakin väsyvät tähänkin taisteluunsa, alkavat he muistuttaa jo parissa vuodessa lähinnä vanhaa, äreää simpanssia, joka on heihin verrattuna suorastaan kalju - ellen tuota nyt sen paremmin sanoisi. Jossakin vaiheessa he keksivät Slenderton-hieronnan, tai jotakin vastaavaa nyt kuitekin. Tahdon tällä kaikella sanoa vain sen, että kun vuodet ovat tällä tavoin tehneet tehtävänsä, ei entisten sussujen tai eukkojen jälleennäkemisellä olisi mitään mieltä koska se älyn ja viisauden kipinä kuitenkin edelleenkin puuttuisi, ja vanhenevia naisia on joka puolella muutoinkin pilvin pimein. Jos noihin aikoihin olisi ollut noita kuntosaleja, olisi tämäkin nunnunuu-nainen varmasti käynyt niissä niin uutterasti että kuntosalinhoitaja olisi voinut sanoa: no nysse on taas kello kolme kun tuokin tuolta tulee kampeineen ja kompeineen. Mutta mitäpä noista. Tein kuitenkin tapauksen muistoksi aikanaan biisin Itku ja nauru, jonka soitin yhtenä ottona kahteen kertaan. Biisini kesto on hieman reilut yhdeksän minuuttia, ja tiedoston koko hieman yli 20 megatavua, joten jollei sinulla riitä värkeissä varaa, tai ole laajakaistaa, niin luovu suosiolla, äläkä edes ajattele linkin klikkaamista. Ei tämä biisi nyt niin hyvä ole! Mutta noin yleensä voi sanoa, joten tuota aktiivista surutyötä kesti siten yhteensä parikymmentä minuuttia. Joka tapauksessa sanoisin kaikille elämänohjeeksi: tussun perässä on turha juoksennella - ainakaan suomalaisten - sillä eihän maailmassa voi ollakaan flegmaattisempaa, tyhjämpäiväisempää, ja samalla kavalampaa otusta kuin suomalainen nainen: kuin tyly suolampi. Ehkä tämä ei olisi koskaan heistä paljastunutkaan, mutta kun tulivat nämä kannettavat perstaskupuhelimet, alkoivat naiset(kin) kailottaa niihin julkisillakin paikoilla intiimejä asioitaan - ja näistä julkisista tilityksistähän tämäkin asia on paljastunut. Tämä tajunnansisällön täydellinen puutuminen. Mutta takaisin laitokseen. Samoihin aikoihin kun lappilaisuutteni loppui, alkoi myös laitoksen suhtautuminen meikäläiseen syystä (tai sitten siitä toisesta) viiletä, ja aloinkin jo odotella sieltä sitä lopullista niittiä - joka sitten tulikin. Minua ei tarvittu siellä enää, joten Mauri oli ilmeisesti jo tehnyt tehtävänsä, ja Mauri sai mennä. Eivät ne juuri tuolla tavoin asiaa ilmaisseet, toki, vaan paljon hienommin, eli rahaa työsuhteen jatkumiseen ei enää ollutkaan. Mutta: eivät ne herrat koskaan mitään naamallansa näytä, kuten Koskelan Akseli olisi asian ilmaissut. Voisin kertoa paljonkin tuntemieni ihmisten yleisestä pottumaisuudesta noihin aikoihin, koska sekä julkiset - että yksityiset kansalaiset tuntuivat käyvän päälle joka suunnasta ikäänkuin yhden ja saman käskyn saaneena: tuhotkaa tuo ketale! - mutta tuon kaiken kertominen on tavallaan aivan turhaa, koska kukaan heistä ei ole tänä päivänä yhtään mitään, tai kukaan - vaikka monet heistä niin ilmeisesti itselleen uskottelivatkin. Monet heistä ovat sortuneet maantien pölyyn, tai jopa tukehtuneet oksennukseensa - kuka nyt mitenkään - tai sitten tasoittuneet tavallisiksi lälleröiksi. Neuvostoliiton hajoaminen ja Berliinin muurin murtuminen olivat aivan loogisia seuraamuksia kaikelle tälle, ja paljon muullekin - ja itse asiassa se korkein yliopistollinen hengenelämä, johon vielä paljon uskottiin kansan keskuudessa, olikin oikeastaan puhdasta raadollisuuden sirkusta. Johtajia eivät olleet etevimmät ja jaloimmat, vaan röyhkeimmät ja ne kaikkein ahneimmat. En ihmettele lainkaan niitä monia oikeudenkäyntejä joissa monet heistä ovat olleet vastaajina, sillä ahneus ja rikollinen luonne paljastuu vasta sitten kun tulee tilaisuus varastaa jotakin. Surullisinta on kuitenkin se, ettei heitä voida panna vastuuseen siitä, että he ovat syöttäneet pelkkää pajunköyhtä monille opiskelijasukupolville, vaikka ovat varmaankin aavistaneet että ovat ajaneet toisten härkää, ja joutuneet tinkimään ainakin jostakin totuudesta. Yksityisellä taholla taas jopa kaikenmaailman ennustajatkin olivat kivenkovaan ja vakuuttuneina vannoneet, että minun sinällään vähäpätöinen elämäni päättyisi piakkoin jollakin surkealla tavalla. Tämä ennuste ei nähtävästi sittenkään toteutunut, koska tätäkin kirjoitan. Tavallan nämä muut asiat selittävät lauluani, ja se on vastaus kaikkiin tämänkin tekstin herättämiin kysymyksiin, ja se on myös vastaus kaikille muillekin meidän herramme mitättömille muurahaisille. No - kun jotkut sitten pyysivät minua lataamaan kappaleitani nettiin, jouduin opettelemaan ensin koko joukon asioita, joita tehdään tietokoneella, ja sitten vain latailemaan sitä eri puolille maailmaa. Ensin piti hankkia kone, jossa nopeus riittää, eli 486 ei oikein riittänyt - piti olla vähintään Pena. Sittenkin biisien kanssa

rustailu oli hidasta, ja käyttämistäni halvoista äänikorteista johtuen, myös äänitteet olivat perin kohinaisia. Mutta ei hätä mitään, kyllä ne sinne kelpasivat noin teknisessä mielessä. Tämä kausi kokonaisuudessaan päättyi oikeastaan siihen kun palkantulo loppui, vaikka taustalla operoikin valtio pitkin leipineen. Petosta kaikki tyynni! Lopuilla rahoilla ostin sitten ensimmäisen tietokoneeni, joka oli muistaakseni 8086 IBM – jota sitten seurasivat aina vain nopeutuvat tietokoneet. Oma musiikintuotanto mahdollistui kuitenkin vasta kun sain hankituksi ensimmäisen Penani, jolla pystyy luomaan ja käsittelemään 128 kbps MP3 tiedostoja. Nelikasikuutosella se ei oikein vielä onnistunut.

Minulla oli Jyväskylässä Rajakadulla asumisen alkuaikoina hifihulluuden aika, jolloin vaihdoin laitteita kun valkolainen hevosta, ja aina piti vain saada parempia ja kalliimpia. Se oli alkanut jo Mikkelissä, jossa aloitin käytettyjen laitteiden ostolla, ja sitten siirryin uusiin. Ylläolevassa kuvassa näkyvät laitteet ovat hulluuden ajan alkutaipaleelta Jyväskylässä. Eräässä vaiheessa minulla oli melkeinpä jonkinsortin kotistudio, kun minulla oli REVOX ja AKAI kelanauhurit, joissa oli riittävä nauhanopeus, ja kasettinauhurina oli Nakamichin Dragon, joka oli jonkinlaista alansa huippua sekin. Valitettavasti yksikään noilla tekemäni nauhoitus ei ole säilynyt tähän päivään asti, vaikka näistä tehtyjä kopiota c-kaseteille tallennettuina onkin joitakin olemassa. Sensijaan sain runsaasti kokemusta musiikinteko-asiasta, ja sitä kykenin myöhemmin myös käyttämään kun sain käyttööni tietokoneita. Hiljalleen siirryin oman musiikkini nauhoittamiseen ja miksaamiseen, ja ostomusiikin osuus alkoi vähetä. Ongelmana oli näet se, että vaikka laitteet sinällään olivatkin laadukkaita, niin kerrostaloasunnon keho akustiikka tuli vastaan. Eräänä päivänä vain tajusin että nuo kalliit kodinelektroniikka-laitteet eivät olleetkaan koko elämä, ja ja möin ne kaikki, ja hankin halvat musiikintuotantolaitteet niiden tilalle - sekä tietokoneen. Voit nimittäin kunnella toisten tekemää musiikkia vaikka maailman tappiin, mutta et itse kehity millin vertaa. Vaikka nauhurini nappulat kuinka hikisten sormieni alla pehmenivät. Tulee tuossa vain mieleeni, kuinka ne nykyään imuttavat musiikkia netistä - unohtaen, että niiden kuunteluun tarvitaan paljon aikaa: kun biisejä alkaa olla tuhansia, loppuu aika kesken. Tunnen pari hemmoa, joiden ainoana elämäntehtävänä on tallentaa toisten tekemää musiikkia, ja aina kun tallennusteknologia vaihtuu, koko rumba täytyy käynnistää uudelleen. Ensin olivat nuo vinyylliset LP -levyt, ja sitten kelaauhurit, ja sen jälkeen videonauhurit, joilla voi tallentaa ääntä digitaalisesti. Sitten tulivatkin jo nuo mainiot kotonapoltettavat CD -levyt, jonka jälkeen tuli tallentava DVD - ja mitä tullee sen jälkeen? Eihän kukaan pysty määräänsä enempää katsomaan esimerkiksi elokuvia, tai pelaamaan väkivaltaisia videopelejä, tai harrastamaan klassista balettia. Mutta typerää tallennusta riittää, vaikka lopulta kuulo on mennyttä, ja ei muista kunnolla edes eilistä päivää. Ja lopulta joka paikka täynnä joutavaa audio -ja videorinaa, joka on suurelta osin ongelmajätettä. Nykyaajan imuttajat säästysisivät kaikelta tältä turhalta koohkaamiselta, jos ottaisivat netistä vain sen, minkä pystyvät jossakin vaiheessa kuuntelemaan kaikessa rauhassa, tai mikä

iPodiin mahtuu, koska musiikki sinällään ei juurikaan kehity, ja sikäli on sama mitä iPodissa kulloinkin on kuultavissa. Tai voisivathan ne keskittyä laatuun määrän asemesta. Mutta miten ne voisivat löytää laatua, kun esimerkiksi musiikkiliikkeissä ei enää ole tarjolla muuta kuin se tauha, joka tällä hetkellä myy parhaiten. Miten he voisivat löytää sieltä klassikoita? Tai miten he voisivat jalostaa itseään musiikillisesti, kun jokainen paikallisradioasema juoltaa listahumppaa, ja ainut kieli, mitä juopot toimittajat ylipäättään osaavat, on englantia. Virikeympäristömme siis köyhtyy koko ajan, ja on aina vain vaikeampaa tavoittaa sitä, mikä lopultakin merkitsee enemmän kuin päivän vitsi, joka joku typerys on tilannut puhelimeensa, jossa soitetaan soittoääninä sitä samaa mikä raikaa muistakin puhelimesta. Kului kuitenkin useita vuosia ennekuin pääsin koplaamaan omia c-kaseteille tallennettuja äänitteitäni nettiin, mutta parempi myöhään kuin ei milloinkaan.

Musiikillisia referenssejä, tietoja, linkkejä

Itse asiassa minun nettimusiikkituotantoani on arvosteltu varsin niukalti, mutta muutamia puhelinsoittoja ja sähköpostiviestejä olen saanut eri puolilta maailmaa - milloin mitäkin aihetta sivuten. Kukaan ei ole ollut varsinaisesti inhottava – ellei oteta huomioon omia sisariani, sillä jotkut ovat olleet yksiä perkeleitä. Mutta mädätköön rauhassa. Olen myös ollut muutamien suomalaisten nettiartistien kanssa eemailien vaihdossa, mutta mitään varsinaista hyötyä siitä ei ole minulle ollut, ja sekin lakkasi ikäänkuin itsestään kun soittolistojen pitäminen MP3.COM -palvelimella loppui – kun minusta lakkasi olemasta heille hyötyä. Pidin MP3.COM -palvelimella yllä jatkuvasti toistaakymmentä radioasemaa, jonka jokaisesta biisistä pyrin sanomaan jotakin - mikä johti melkomoiseen kirjeenvaihtoon. Ulkomaalaiset tarjosivat kilvan kappaleitaan soitettaviksi. Tallensin niitä omalle koneelleni muutamia kymmeniä, ja kun olen kuunnellut niitä myöhemmin, olen tullut huomaamaan, miten kova taso maailmalla onkaan jo ilmaismusiikin tarjonnan osalta. Monet äänityksistä olivat täysin ammattimaista tasoa, ja tehty luultavasti jossakin studiossa, sillä kotikonstein sellaisten teko ei onnistu mitenkään. Mutta kaikki loppuu aikanaan. Eräänä päivänä vain huomasin, ettei MP3.COM -palvelimella olevien tietojen päivitys enää onnistukaan, ja luin ylläpitäjän tiedotteista, että homma loppuu huomenna. Kiitoksia paljon, kirvesvartta. Voi myös sanoa, että kun MP3.COM ajettiin alas, tai yksinkertaisesti myytiin pois kuleksimasta, loppui tavallaan maailmanmusiikin voittokulku, ja kulttuurienvälinen laaja kanssakäyminen, ja usalaiset ajoivat itsensä valloittajan yksinäisyyteen. MP3.COM -palvelimella minulla oli parhaimmillaan 97 biisiä, ja omia radioasemia minulla oli siellä pitkälti toistaakymmentä. Alussa biisien latauksia ei siellä oikeastaan laskettu mitenkään, ja laskurisytemi ei edes aina toiminut, mutta silti latausten kokonaismäärän voi hyvinkin arvioida olevan hyvän matkaa kymmenentuhannen paremmalla puolella. Samaan aikaan minulla oli muitakin sivuja, joilta biisejä latailtiin myös runsaasti, ja useita yksittäisiä sivujakin - joten on mahdotonta sanoa täsmälleen kuinka suosittuja lauluni ovat netissä olleet, mutta saatetaan hyvinkin liikkua kaikenkaikkiaan useissa kymmenissä tuhansissa latauskerroissa. Rahallista hyötyä tästä ei ole ollut. Pari pienehköä shekkiä, joita ei edes kannattanut lunastaa. Nekin, jotka uskoivat sieltä kultaa vuolevansa, jäivät nuolemaan kämmenpohjiaan, ja venyttelemään joutilaina nilkkasukkiensa henkseleitä. Eivät suomalaiset maailmaa valloita, ja nekin, jotka siellä pyörivät valloittaen milloin minkäkin kaupungin, jäävät lopultakin marginaalisiksi tapauksiksi, sillä esimerkiksi Amerikassa on jo omasta takaa sellainen ammattitaitoisten muusikkojen armeija, ettei sen varustuksia kykene kukaan murtamaan. Ihmisiä on siellä niin tavattoman paljon, että sadantuhannenkin ihmisen fanijoukko jää helposti harvinaiseksi erillistapaukseksi, jos puhutaan jonkin levyn ostaneiden ihmisten määrästä. Kun Afganistanin sota alkoi, sähköpostitulva USA:n puolelta hiljeni, ja lopulta en saanut sieltä enää viestejä, tai kommentteja, vaikka niitä oli tullut tukuttain aikaisemmin. Monet tosin tiedottivat erikseen, etteivät enää lähetä sähköposteja, koska eivät halunneet enää hankaloittaa omaa asemaansa työssä ja muualla. Kenites heitä myös valvottiin, ja kenties Suomi oli epäilyttävien maiden listalla. Suomihan ei liittynyt heidän koalitioonsa - päinvastoin kuin Viro, joka lähetti mahtavat sturm -joukkonsa Irakiin, ja sinne ehti myös voittoisa Tanskan sukellusvenelaivasto - oikea Suuri Armaada. Oikein pelottaa ajatuskin, että Viro hyökkäisi Suomeen mahtavalla armeijallaan. Hrrrrrr! Tosi pelottavia vastustajia! MP3.COM -keskustelupalstalla amerikkalaiset osoittautuivat viime vaiheessa erittäin ahdasmielisiksi, ja he mm. kutsuivat ranskalaisia raukkamaisiksi pelkureiksi, ja vakuuttivat israelilaisten olevan kaikessa ehdottomasti oikeassa, ja todistivat siten osaltaan sen, että eivät ne amerikkalaiset muusikotkaan aina ole siinä syvemmän, inhimillisemmän tietämyksen eturintamassa. Ja taas kerran amerikkalaiset osoittivat syvän sivistymättömyytensä, ja tietämättömyytensä muun maailman todellisista olosuhteista. Eipä siis

ihme, että ne hyökkäsivät Irakiin demokratianlevitysturneelleen, jossa he vielä nykyäänkin tappavat poikiaan, vaikka tuo koalitiokin lieene levinnyt jo taivan tuuliin. Niin se käy. Olimmeko heidän vihollisiaan? Kenties olimmekin, sillä seurustelihan muuan hönelö suomalaisnainen henkilön kanssa, joka oli mukana toisessa niistä koneista, jotka tömäyttivät nevernyrkin tornit nurin, jotka **Bush** siis menetti sodan shakkiottelun ensi metreillä. Jotakinhan tuo hiljaisuus kertoo tietystä ilmapiirin muutoksesta, ja siitä kertoo heikäläisten suhde mm. aborttiin ja aseisiin. Vaan eipä ole asiat parantuneet **Obaman** astuttua pressaksi, sillä sama, sotainen meinkinki näyttää vain jatkuvan. Pressanvaihdoksilla ei ole mitään merkitystä maassa, jota eivät sen hallitukset todellisuudessa johda, vaan erilaiset, suuret yhtiöt, joilla on erilaisia intressejä ulkomailla. Mutta asiaan. Tieten- ja ennekaikkeaa minun tietämättäni on monia sivujani kirjattuna erilaisiin hakukoneisiin, ja myös joihinkin musiikkiin erikoistuneisiin hakurobotteihin. Niiden perusteella minä olisin ainakin jonkinalinen nettikuuluisuus, mutta koska se ei näy mitenkään minun normaalissa elämässäni, ei sillä ole mitään merkitystä. Mutta mitäpä tuosta; kun kunnia menee, niin maine kasvaa! Toisaalta olen ajan kuluessa luonut koko joukon musiikkisivuja - ja menettänyt niitä melkein yhtä nopeassa tempossa, ja hakukoneet ovat olleet koko ajan hieman jäljessä. Minusta riippumatta ovat lakaneet olemasta mm. Traxinspace, IUMA, Lycos Listeningroom, Zerion, Guitar, Xoom, ja monet, niin monet muutkin palvelimet, joille olen musiikkiani ladannut. Ne eivät ole koskaan ilmoittaneet mitään aikeistaan, joten monessa tapauksessa se on pitänyt päätellä itse. Esimerkiksi IUMA on käytännössä lopettanut, vaikka monet siellä olleista sivuista ovat edelleenkin tavoitettavissa netissä, ja se oli sentään se alkuperäinen, vapaa maailmanmusiikin linnake, mutta mikään ei ole ikuista. Tämä siitä huolimatta, että marginaalimusiikin harrastajia on maailmassa miljoonia.

Aikanaan **Eric Shea** luonnehti biisejäni homemade -musiikiksi **LISTEN.COM** hakupalvelimella, ja käytti niistä vähemmän mairittelevia sanoja:

Homemade "folk" music that actually sounds like someone took some soundbites from the kids who prefer to sit in the front of the school bus and played it alongside a circus calliope -- backwards.

Kun taas **Tom Heyman** mainitulla hakukoneella luonnehti The Timo Kinnunen One Man's Band -tuotantoa nimikkeellä experimental, ja hänen sävynsä oli sävy seuraavankaltainen:

Although this Finnish artist can deftly fingerpick a guitar and seems to be able to play the piano, this strange amalgamation of American and Finnish folk music is so strangely and haphazardly put together that it defies description as any thing other than experimental. It is however, bizarrely interesting listening.

John Heymanin luonnehdinta musiikistani taas kuului seuraavasti:

Fast acoustic guitar finger-picking with quietly sung Finnish lyrics. The whole project sounds like it was fed through a rotating speaker cabinet, giving the music a swirling underwater feel.

Ivor Cutler

Ivor Cutler was a Scottish poet, singer, musician, songwriter, artist and humorist. He became known for his regular performances on BBC radio, and in particular his numerous sessions recorded for John Peel's influential eponymous late night radio programme, and later for Andy Kershaw's programme. He appeared in the Beatles' Magical Mystery Tour film in 1967 and on Neil Innes' television programmes. Cutler also wrote books for children and adults and was a teacher at A. S. Neill's Summerhill School and for 30 years in inner-city schools in London. He told Andy Kershaw on his radio show that he also gave private poetry lessons to individuals.

Musiikkiani (kuten muitakin tekemisiäni) on verrattu netissä mm **Ivor Cutlerin** moninaiseen, ja laajaan tuotantoon - mikä on tietenkin minulle vain kunnia. **Cutlerin** erästä levyä - ja samalla koko miestä luonnehditaan seuraavin sanoin:

In the case of Ivor Cutler, this record is a collection of vignettes, spoken-word pieces and strange little songs accompanied by a harmonium. Ivor's subject matter is the stuff of true comedy (going to the toilet and finding it full of a stranger's diarrhoea, eating mince, getting kidnapped by an eagle) and pathos (his mum escaping in a rowing boat never to be seen again). It's nonsense poetry from a vanished world of tenements with outside lavvies and Broons-like mince-guzzling Scottish families. You have to buy into Ivor Cutler's world to find it funny or tragic; a weird alternative Scotland, a near neighbour of the place where Desperate Dan and Oor Willie live. Other reference points are Spike Milligan, Edward Lear and Scottish magic realist Alastair Gray. To the uninitiated, though, Ivor is just a weird old bloke who, under other circumstances, might be wandering around King's Cross Station singing these same songs for disturbed children while passers-by try not to notice or make eye contact. But we love him.

Minä allekirjoitan tästä jokaisen sanan - joten minussakin lienee jotakin samaa. Toinen artisti, johon minua on netissä verrattu, on **Daniel Johnston**, jota puolestaan luonnehditaan seuraavasti:

Along with the incoherent ramblings of Wesley Willis, Austin, Texas native Daniel Johnston is another Indie Rocker who makes a living from being a little "soft in the attic." Insanity credibility aside, Johnston has been releasing endearingly unrefined music to the public since he began unleashing home-recorded cassette tapes in 1980. Much of his cult following stemmed from these tapes as well as from the MTV coverage he received during the mid '80s. The finished results of Johnston's Lo-Fi tomfoolery have

been covered by such seminal Indie Rock goblins as Sonic Youth, Nirvana, Yo La Tengo, Butthole Surfers and Half Japanese to name a few. Johnston's vivacious pop songs are usually laden with chiming guitar, clunky keyboards, distant rhythms, and a sometimes sinister, sometimes child-like perspective on life. Unlike his contemporaries (such as Lou Barlow, Johnston often seems too lost in his own Syd Barret-like condition to write jaded and cynical songs.

Vaikka tässä kohden voisi löytää erojakin, on selvää, että tässä meillä on toinen, joka on puuhaillut kotona nauhoitettujen kasettien parissa, ja julkaisuutkin niitä koko joukon. Jokaiselle Matille löytyy netissä oma Maijansa. Kuriositeettina mainittakoon, että musikkiani on esitetty tietävästi myös Venäjän FM radiossa, jonne lähetin pyynnöstä kasetinkin. Tuntemattomalle suomalaiselle sekin on hyvä saavutus, ja koska minua on maailmalta myös tuettu, annettakoon samalla kiitokset siitäkin. Koska minulla ei ole levy-yhtiöiden mahtavaa markkinointikoneistoa takanani, olen korjannut puutetta levittäytymällä mahdollisimman laajasti nettiin, jotta sattuisin mm. hakukoneiden haarukkaan tehokkaammin. Ainahan sattuu, että jokin sivukokonaisuus on poissa pelistä jos palvelin on ajettu alas, tai jos joku on tehnyt tahallista sabotaasia, ja kaikki mikä on ollut mennäkseen, on myös mennyt sen siliän tien. Ja miksi muutoin panostaisinkaan kaupalliseen markkinointiin, kun kuitenkin tarjoan musiikkiani ilmaiseksi kaikille, jotka siitä ovat kiinnostuneita, ja en saa siitä itse penniäkään. Tähän ilmaisuuteen on kuitenkin omat syynsä: En halua olla mikään levy-yhtiöiden ja tuottajien prässäämä muotti, vaan elää täysin normaalia elämää kuten kuka tahansa kadunmies.